

רע"פ 3575/19 - דן אהרון תבור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3575/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: דן אהרון תבור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז לוד בעפ"ת 38792-02-18 מיום 13.5.2019 שניתן על ידי כב' השופטים ד' מרשק מרום, מ' ברק נבו ו-ע' נירנאוי

בשם המבקש: עו"ד אילון אורון

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז לוד (השופטים: ד' מרשק מרום, מ' ברק נבו ו-ע' נירנאוי) בעפ"ת 38792-02-18 מיום 13.5.2019 במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת ר' רז) בגמ"ר 4265-12-14 מיום 18.1.2018.

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 20.9.2014 בשעה 21:00, נהג המבקש ברכב פרטי בכביש מס' 40 מכיוון דרום לכיוון צפון, ובהגיעו לצומת החל לפנות שמאלה. אותה שעה נהג המנוח באופנוע מול כיוון נסיעת המבקש, והתקרב אל הצומת בזמן שלפניו רוכב אופנוע נוסף. המבקש החל בפנייה מבלי שהבחין באופנועים ומבלי שנתן להם זכות קדימה בנסיעה.

האופנוע הראשון הצליח להתחמק מפגיעה על ידי הטיית האופנוע לימין, ואילו המבקש המשיך בנסיעה אל תוך הצומת והביא לחסימת נתיב נסיעתו של המנוח. המנוח בלם על מנת להימנע מפגיעה והחליק על צדו עד שהתנגש ברכב. כתוצאה מהתאונה, נגרם מותו של המנוח.

4. בית משפט השלום לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירה המיוחסת לו, תוך שקבע כי על אף שהיה למבקש שדה ראייה פתוח לפניו, לא הבחין מבעוד מועד בשני האופנועים שעה שהיה עליו להבחין בהם, נכנס לצומת מבלי לתת להם זכות קדימה וחסם את דרכם.

כמו כן, דחה בית המשפט את טענות ההגנה של המבקש לפיהן התאונה נגרמה בשל מהירות הנסיעה הגבוהה של המנוח, וכי "המהירות הגבוהה" הביאה לניתוק הקשר הסיבתי בין רשלנותו של המבקש לקרות התאונה.

5. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על הפגיעה בערך העליון של שמירה על חיי אדם שנגרמה כתוצאה מרשלנותו של המבקש, וציין כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית כוללת הטלת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

עוד הדגיש בית המשפט כי בעבירות אלו "אין לתת משקל רב לנסיבות האישיות", שכן לרוב הנאשמים בגרימת תאונות קטלניות הם אנשים נורמטיביים, וכי אמת המידה הקובעת לעניין אחריותו של מבצע העבירה היא דרגת הרשלנות בה נהג.

בהתייחס לכך נקבע כי דרגת רשלנות המבקש בביצוע העבירה – בינונית. בית המשפט ציין כי דרגה זו מתבטאת בכך שעל אף קיומו של שדה ראייה פתוח, לא הבחין המבקש בשני האופנועים שנסעו לקראתו אלא לאחר ההתנגשות באופנוע עליו רכב המנוח. יחד עם זאת צוין, כי אין מדובר בנסיבות בהן המבקש התפרץ לצומת או נהג במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך.

על כן, לאחר שבחן את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית משפט השלום לתעבורה את מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש בין 7 חודשי מאסר בפועל ל-17 חודשי מאסר בפועל, וכן פסילת רישיון נהיגה למשך "מספר שנים".

6. אשר לעונש הראוי בתוך המתחם, ציין בית המשפט את התרשמותו מכאבו של המבקש כפי שהתבטא מדבריו בבית המשפט, ויחד עם זאת הדגיש כי נסיבותיו האישיות נסוגות אל מול האינטרס הציבורי במניעת עבירות של גרימת מוות ברשלנות.

כמו כן, התחשב בית משפט השלום בגיל המבקש – 65 בעת ביצוע העבירה; מצבו הרפואי ה"בעייתי"; היעדר עבר תעבורתי בעניינו; ובעובדה כי הלה מכיר בחומרת מעשיו וזאת על אף שבחר לנהל הליך הוכחות.

לבסוף, גזר בית משפט השלום לתעבורה על המבקש עונשים של 10 חודשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח; 12

חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה בה הורשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה, למשך 3 שנים; 10 שנות פסילת רישיון בפועל; 12 חודשי פסילת רישיון על תנאי למשך 3 שנים; קנס בסך 10,000 ש"ח; ופיצוי להורי המנוח בסך 20,000 ש"ח.

7. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על הכרעת הדין וגזר הדין, אך חזר בו בפתח הדיון מערעורו על הכרעת הדין ומיקד את טיעוניו בחומרת העונש שהוטל עליו, לשיטתו.

8. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שציין את "הקושי בגזירת דינם של מי שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים". נקבע כי על אף קושי זה, בית משפט השלום לתעבורה שקל את כלל השיקולים הדרושים לעניין קביעת דרגת הרשלנות, וכי לא נפלה כל שגגה במסקנתו לפיה דרגת רשלנות המבקש בינונית.

כמו כן, שקל בית המשפט המחוזי את טענת המבקש לפיה על פי תיקון 133 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מוסמך בית המשפט להטיל עונש של עד 9 חודשי מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות, וקבע כי "בהעמדת עונשו של המערער [המבקש - י' א'] על 10 חודשים לנשיאה בפועל, יש משום אמירה נורמטיבית של בית-המשפט המתיישבת עם הענישה הנוהגת".

לבסוף נקבע כי העונש שהוטל על המבקש לא חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת, וכי לא נפלה כל טעות בפסק דינו של בית משפט השלום.

לצד דברים אלה ציין בית המשפט המחוזי כי לנוכח מצבו הרפואי של המבקש, נערכה בדיקה מחודשת אל מול הגורמים הרפואיים הרלוונטיים ונמצא כי "רפואת שב"ס ערוכה ליתן מענה לצרכיו הרפואיים".

9. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב המבקש על טענותיו כפי שנטענו בערכאות הקודמות, ומדגיש את מצבו הרפואי הקשה ונסיבותיו האישיות המצדיקות לשיטתו הפחתה בעונש המאסר שהוטל עליו תוך קביעה כי יהא עליו לרצותו בדרך של עבודות שירות.

10. המשיבה מצידה מתנגדת לבקשה בטענה כי זו לא מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

11. דין הבקשה להידחות.

12. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים במסגרתם מעלה הבקשה שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש לאי-צדק או עיוות דין שיגרם למבקש.

יתירה מכך, בקשת רשות ערעור המופנית כולה כלפי חומרת העונש שתקבל במקרים חריגים בהם העונש שהוטל על

המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת.

13. הבקשה שלפניי לא באה בגדרי אמות המידה האמורות ודי בכך כדי לדחותה.

14. עם כל הצער שבדבר, ועל אף מצבו הרפואי של המבקש, העונש שהוטל עליו לא חורג ממדיניות הענישה הנוהגת. על הגורם למותו של אחר לתת את הדין על מעשיו- בין אם אלה נעשו בכוונה ובין אם ברשלנות, וזאת בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריח, בייחוד לאור הצורך להרתיע נהגים מפני נהיגה רשלנית ולשם מיגור נגע תאונות הדרכים בישראל (רע"פ 9094/18 בושרי נ' מדינת ישראל (2.1.2019)).

15. זאת ועוד, בנסיבות העניין, בית המשפט המחוזי נתן דעתו כראוי למצבו הרפואי של המבקש.

יחד עם זאת אני מפנה את תשומת לב שרות בתי הסוהר באשר למצבו הבריאותי של המבקש על מנת שינתן מענה הולם לצרכיו הרפואיים בין כותלי הכלא.

16. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ט (30.6.2019).

ש ו פ ט